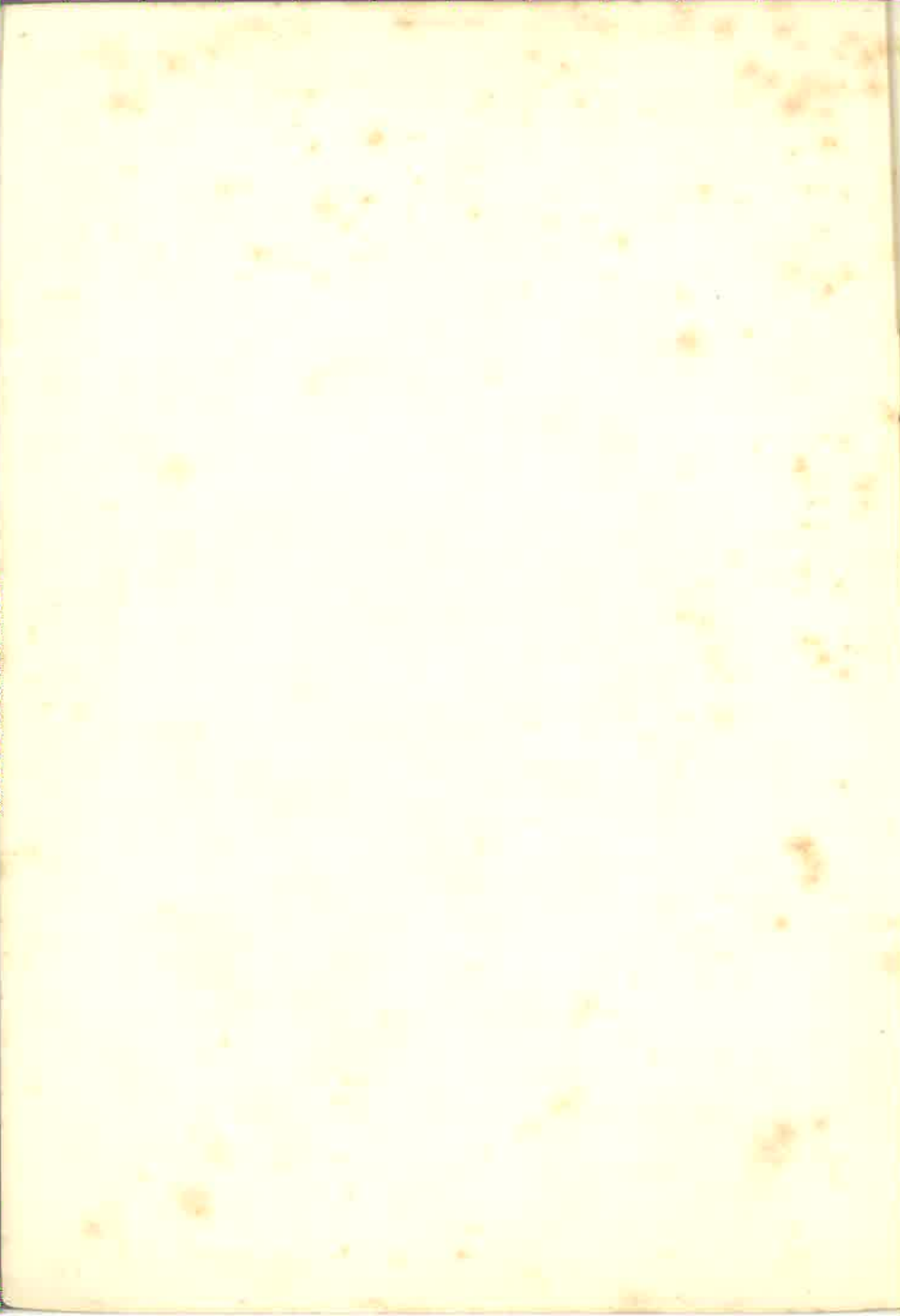

ดัมมิกัร

สรีรังฆรปะนัตถ์

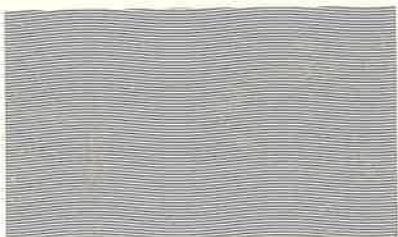
สารบัญ

ตรัสรู้	๒
ปฐมเทศนา	๓
หัวใจการปฏิบัติ	๑๒
สร้างพระในตัว	๑๕
ปาฏิหาริย์ธรรมกาย	๒๖

แม้ว่า หนึ่ง เอ็น กระดูก เนื้อ
และเลือดในร่างกายจักเหือดแห้งไป
หมดก็ตามที ตราบใดที่เรายังไม่บรรลु
พระสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว จักไม่ยอม
หลุดจากบัลลังก์เป็นอันขาด . . .

ตรัสรู้

พระสัทธัตถะราชกุมารเมื่อทรงอธิฐานความเพียร ด้วยการสละชีวิตเป็นเดิมพันนั้นแล้ว ทรงนั่งสมาธิปรารภความเพียรรดหน้าไปด้วยน้ำพระทัยเด็ดเดี่ยว เข้มแข็ง สงบ สงัด จากกามและอกุศลธรรมทั้งหลาย จากนั้นพระองค์ทรงบรรลุ ฌานที่ ๑ ฌานที่ ๒ ฌานที่ ๓ ฌานที่ ๔ ไปตามลำดับ ครั้นจิต หยุต ตงมั่นไม่หวั่นไหว ก็ทรงบรรลุถึง ธรรมกาย ซึ่งเป็นกายสำหรับใช้พิจารณาธรรม.

พระองค์ทรงอาศัย ตาธรรมกาย นี้ มองย้อนระลึกชาติในอดีตพระองค์ก็ทรงรู้ตามที่ทรงเห็นด้วย ญาณธรรมกาย (มนุษย์ทั่วไปรู้ด้วยวิญญาน) โดยไม่มีการคาดคะเนใด ๆ ว่า เคยเกิดในชาติใด มีชื่อ มีโคตร มีวรรณะ มีอาหารอย่างใด ๆ

เสวยสุขและทุกข์เช่นใด ๆ มีอายุสั้นสุดลงเท่าใด ครันตาย
จากชาตินั้น ๆ แล้ว มาเกิดในชาติต่อ ๆ มาจนถึงชาติแล้ว
อย่างไร พระองค์ทรงระลึกชาติได้ด้วยพระองค์เอง โดย-
ธรรมกาย ทรงมีพระอาการดังกล่าวนี้ตั้งแต่ยามต้นแห่งราตรี
วิสาขะปุณณมี ขึ้นเป็นวิษาที่ ๑ ในพุทธศาสนามีชื่อว่า
บุพเพนิวาสานุสสติญาณ

ยามที่สอง พระสัทธัตถะราชกุมารทรงบรรลุลำดับ
ขึ้นไป ทรงเข้าถึงธรรมกายที่เป็นโสดา สกิทาคามี อนาคามี
ทำให้ทรง เห็น (ด้วยตาธรรมกาย) และทรง รู้ (ด้วย-
ญาณธรรมกาย) ถึงการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลกทั้งหลาย
ว่ามาจากที่ไหนบ้าง ครันตายไปแล้วจะต้องไปไหนบ้าง สัตว์-
เหล่าใดที่ประกอบกรรมชั่ว ด้วยอำนาจแห่งบาปความหลงผิด
นั้น ครันกายแตกตายย่อมไปเกิดเป็นสัตว์พวกโน้น ตายจาก
สัตว์พวกโน้นไปเกิดเป็นสัตว์พวกโน้น ๆ ... อีก ส่วนสัตว์
เหล่าใดที่ประกอบแต่กรรมดี ด้วยอำนาจแห่งบุญความเห็น
ถูกนั้น ครันเมื่อกายแตกตาย ย่อมไปเกิดเป็นกายมนุษย์บาง
กายทิพย์บ้าง กายรูปพรหมบ้าง กายอรูปพรหมบ้าง พระองค์
ทรงเห็น และทรงรู้การเกิดการตายของสรรพสัตว์ โดยไม่มี
อะไรต้องเคลือบแคลงสงสัยอีก

อาการที่พระองค์ทรงเห็น และทรงรู้การเกิดการตายของ
สรรพสัตว์นั้น ชัดเจนเหมือนกับขณะที่พระองค์ทรงยืนบนฝั่ง
แม่น้ำทมิฬใสสะอาด แล้วทรงเห็นปลาว่ายน้ำไปมาว่ายหลุด
จากตงน่าน้ำไป เห็นตัวปลาว่ายเรื่อยไป ไปสุดชนทีโน้น
ดำจากทีโน้นไปสุดชนทีโน้น ๆ อีก ทรงรู้จักด้วยว่าทำไมปลา
จึงต้องทำดังนี้ พระองค์ทรงเห็นและทรงรู้การเกิดการตาย
ของสัตว์โลกด้วยพระองค์เอง โดย ธรรมกาย มีพระอาการ
ดังกล่าวนี้ ในยามที่สองแห่งราตรีวิสาขะปूरณมี นี้เป็นวิชา
ที่ ๒ ในพุทธศาสนามีชื่อว่า จุตูปปาตญาณ

ในปัจจุบันนี้ พระองค์ทรงบรรลุธรรมกายที่เป็นอรหัต
ทำให้ทรงเห็นและทรงรู้ ตามความเป็นจริงเพิ่มขึ้นอีกว่า

๑. อะไรคือทุกข์
๒. เหตุแห่งทุกข์
๓. ความดับไม่เหลือแห่งทุกข์
๔. หนทางที่จะดับทุกข์นั้น ๆ ให้สิ้นไป

เมื่อทรงเห็นและทรงรู้อยู่อย่างนั้นแล้ว ก็เลิกละหลายที่
เคยครอบงำพระองค์มานานนับชาติไม่ถ้วน ก็ถูกทำลายลงสิ้น

ความสว่างบังเกิดขึ้นแทนที่ ทรงเห็นและทรงรู้ชัดทันทีว่า
 พระองค์ไม่ต้องทนทุกข์เวียนว่ายตายเกิดต่อไปอีกแล้ว พรหม-
 จรรย์อยู่จบแล้ว กิจนั้นที่จะต้องทำ
 เพื่อความหลุดพ้นมิได้มีอีกแล้ว พระองค์ทรงประหารกิเลส
 ให้สิ้นไป ได้ทรงบรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ สมดังคำ
 อธิษฐานอันเด็ดเดี่ยวโดยธรรมกาย มีพระอาการดังกล่าว
 แล้ว ในยามที่สามแห่งราตรวิสาขะปุณณมี ๕๘๗ ปี
 ในพุทธศาสนา มีชื่อว่า อาสวกัษณญาณ

พระสิริอัครราชกุมารทรงเป็น
 พระพุทธเจ้าได้
 เพราะเข้าถึงธรรมกาย

ฉิบหายใหญ่แล้ว ! ถ้าหากได้ฟัง
ธรรม^{นี้} ไพร่ ^{๕๖}คาบส^{๕๗}แห่งสองน^{๕๘}ก^{๕๙}ก^{๖๐}บ^{๖๑}รร^{๖๒}ล
ธรรมกายอย่างต^{๖๓}ต^{๖๔}ต^{๖๕} กลับควนสน
ช^{๖๖}ว^{๖๗}ต^{๖๘}ไปก่อน ...

ปจฺมเตศฺนา

พระผู้มีพระภาคสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงเปล่งวาจาตั้ง
เมื่อทรงทราบวาทังอาฬารดาบส และอุทกดาบส พระอาจารย์
สมัยเสด็จออกบรรพชาใหม่ ๆ ได้สิ้นชีวิตแล้ว

นำเสียดายทั้งสองดาบสน ทงเป็นบัณฑิต ทงมีเมตตา
ทงชำนาญในเรื่องภายในกาย ดาบสทั้งสองต่างรู้ว่าในร่าง-
กายที่ประกอบด้วย เลือด เนื้อ กระดูก ฯลฯ ยังมีกาย
ละเอียด ๆ ซ่อนอยู่ข้างในเป็นชั้น ๆ ตามลำดับเข้าไปคือ
กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม
กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม กายอรูปพรหมละเอียด
เหมือนกับไส้หว้าปล้องที่ซ่อนกันอยู่เป็นชั้น ๆ เข้าไป ฉะนั้น
ถ้าหากได้ฟังพระธรรมเทศนาของพระองค์ก็จะเข้าถึงธรรมกาย
ได้ง่าย แต่บัดนี้หมดทางแก้ เพราะทั้งสองดาบสได้ตายไป

แล้วทรงหลงเข้าใจผิดว่า รูปภพ ที่ตนเคยท่องเที่ยวไป
 ถึงด้วย ภายอรุปรหมนั้นคือพระนิพพาน ที่น่าสงสารก็เพราะ
 ทั้งสองท่านจะมัวหลงนอนหลับเพลินสุข เป็นอรุปรหม
 อีกหลายหมื่นหลายพันกัป แม้พระพุทธเจ้าจะมาตรัสรู้เอง
 หน้าก็นับพระองค์ไม่ถ้วน ก็ไม่อาจพบเห็นได้ หลงนอนหลับ
 ไม่รู้นอนหลับไม่เห็นอยู่นั่นเอง นับเป็นความฉิบหายใหญ่จริง ๆ

พระผู้มีพระภาคสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสดส่องพระญาณ
 ธรรมกายถึงบุคคลที่ควรจะไปรดต่อไป ทรงเห็นว่าพวกปัญจ-
 วัคคีย์เคยติดตามรับใช้นานาน สมควรแสดงธรรมอนุเคราะห์
 ให้บรรลุธรรมกายด้วย พระองค์จึงเสด็จโดยลำดับไปโปรด
 ปัญจวัคคีย์ ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน แขวงเมืองพาราณสี

ครั้งกระนั้น พระองค์ทรงแสดงปฐมเทศนาพระธรรม-
 จกัปปวัตตนสูตรโปรดปัญจวัคคีย์ ครั้นจบลงแล้วท่านโกณ-
 ฑัญญะหัวหน้าปัญจวัคคีย์กับบรรลุธรรมกายที่เป็นโคตรภู ท่าน
 โกณฑัญญะก็เห็นและรู้โดยธรรมกายทันทีว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งก็
 ตามเมื่อเกิดขึ้นแล้ว สิ่งนั้นทั้งหมดย่อมต้องดับไปเป็นธรรมดา
 ตลอดทั้งโลกมีแต่ เกิด - ดับ เท่านั้น

กายมนุษย์ก็เกิด - ดับ

กายมนุษย์ละเอียดก็เกิด - ดับ

กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียดก็เกิด - ดับ

กายรูปพรหม กายรูปพรหมละเอียดก็เกิด - ดับ

กายอรูปพรหม กายอรูปพรหมละเอียดก็เกิด - ดับ

ลำดับต่อมา เมื่อท่านโณชัญญะระดับพระธรรมเทศนา
อีกที่บรรลุลุทธิกายที่เป็นโสดา สกิทาคามี อนาคามี อรหัตต์
และสำเร็จวิชาทั้ง ๓ ประการ ในพระพุทธศาสนา คือ

๑. บุพเพนิวาสานุสสติญาณ

๒. จุตูปปาตญาณ

๓. อาสวักขยญาณ

สามารถตัดกิเลสเป็นสมุจเฉตปหาน เป็นพระอรหันต์
โดยเสด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระสิทธัตถะราชกุมาร ทรงบรรลุลุทธิกายโดยพระองค์
เอง เป็นพระอรหันต์ได้ก่อนผู้อื่น เป็นพุทธะคือผู้ตนก่อนผู้อื่น

เราเรียกพระองค์ว่า พระพุทธเจ้า สำหรับพระโกณฑัญญะ
พระวชิระ พระภททิยะ พระมหานามะ พระอัสสชิ และ
บุคคลอื่น ๆ ที่บรรลุธรรมกายในภายหลังเป็นพระอรหันต์ตาม
พระองค์ ต่างเป็นพุทธเหมือนกันแต่เรียกว่า อนุพุทธะ
(ผู้ติดตาม)

พระสงฆ์สาวกเป็นพระอรหันต์ได้
เพราะเข้าถึงธรรมกาย

หยุดก่อน สมนะ

หยุดก่อน สมนะ

หยุดก่อน สมนะ

เรานะหยุดแล้ว อองคลีมาล !

ท่านต่างหากยังไม่หยุด

หัวใจการปฏิบัติ

ได้ฟังพระพุทธเจ้าตรัสตอบเช่นนั้น องค์อุลิมาลโจรไหย่ง
อัสจรรย์ใจนัก “ ดูหรือ เราถือดาบวิ่งไล่ก็ไม่สามารถตามให้
ทันได้ ทั้งที่สมณะรูปนี้เดินเรื่อยไปตามปกติ ครั้นตะโกนให้
หยุด กลับตอบว่าหยุดแล้ว ทั้งที่กำลังเดินไปอยู่ ช้ายังย้อน
หาว่าเราผู้หยุดยืนอยู่แล้วว่าไม่หยุด ” ต่อเมื่อพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าทรงแสดงนัยแห่งคำว่า หยุด ในทางปฏิบัติให้ฟังโดย
พิสดาร องค์อุลิมาลโจรจึงละพยศ โยนอาวุธทิ้ง กลานเข้าไป
กราบแทบพระบาททูลขอบรรพชา

กาลต่อมาเมื่อพระองค์อุลิมาลทำใจหยุดได้ถูกต้อง ส่วน ตาม
พุทธโอวาทก็บรรลุนิพพาน และสำเร็จมรรคผลเป็นพระ

อรหันต์สี่สาวองค์สุดท้ายในพระพุทธศาสนา

เป็นข้อเตือนใจประการหนึ่งว่า トラบใดที่ผู้ปฏิบัติยัง
 ทำใจให้หยุดไม่ได้ トラบนั่นก็ยังไม่สามารถเข้าถึงธรรมกาย
 เขายังต้องเวียนว่าย ตาย เกิดท่ามกลางความทุกข์ในวัฏฏสงสาร
 อีกนานนัก ตรงข้ามถ้าทำใจหยุดได้เมื่อใด เมื่อนั้นย่อมถึง
 ธรรมกาย ดังนั้นคำว่า หยุด ซึ่งพระบรมศาสดาตรัสแก่อง
 คลิมาล จึงเป็นหัวใจของการปฏิบัติธรรม ต้องจดจำยึดไว้
 เป็นแบบแผน

ธรรมกายมีรูปพรรณสัณฐานอย่างไร ?

สามัญชนทั่วไปไหนเลยจะตอบได้ เพราะใจไม่เคย
 หยุดนิ่ง แต่นับเป็นโชคอย่างยิ่งที่บรรพบุรุษของไทย ซึ่ง
 สามารถทำให้ใจหยุดได้ตามพุทธโอวาท ได้ร่วมใจกันจำลอง
 ถอดแบบธรรมกายสร้างเป็นพระพุทธรูปหรือพระปฏิมาไว้ให้
 อนุชนรุ่นหลังได้เป็นแบบอย่าง ปฏิมาแปลว่ารูปเปรียบ หรือ
 รูปเหมือน คือเหมือนรูปธรรมกาย

ธรรมกาย เป็นธาตุเป็น มัญจาคือปัญญาของธรรม
ตามเป็นจริง ต่างกับกายมนุษย์ซึ่งรูได้ด้วยวิญญาณ

ธรรมกายนั้นใสเป็นแก้วทองค้ำ เป็นแก้วเป็น จึงได้ชื่อ
ว่าพุทธันตะ รูปกายพระอิศัธัธะราชกุมารนั้นประกอบด้วย
เลือด เนื้อ กระดูก ฯลฯ ยังเนาเปื้อนผุพังอยู่ จึงไม่ใช่
พุทธันตะ

การสร้างพระพุทธรูปนิยมสร้างกัน ๒ แบบ คือแบบ
รูปกาย และแบบธรรมกาย

พระพุทธรูปแบบรูปกาย เป็นรูปเปรียบของเจ้าชาย
อิศัธัธะ ทำเป็นรูปอย่างสามัญมนุษย์ มีพระเกศยาว กระ-
หมวดมุ่นเป็นเมลาไ้ไว้ บนพระเศียรอย่างเกศากษัตริย์ เช่น
พระพุทธรูปปางบำเพ็ญทุกรกิริยา ฯลฯ

พระพุทธรูปแบบธรรมกาย เป็นรูปเปรียบของธรรมกาย
ซึ่งบรรพบุรุษผู้ตั้งธรรมได้ออกแบบมา พระพุทธรูปแบบนี้
นิยมสร้างกันมากในประเทศไทย ถ้าสถาปนิกสร้างอย่างถูก
ต้องแล้ว เกตุย่อมเป็นรูปดอกบัวตูม มีพระลักษณะงดงาม
ประทับใจ ต่างไปจากสามัญมนุษย์ ไม่มีเครื่องประดับตกแต่ง
อย่างใด ๆ เช่นพระพุทธรูปเชียงแสนรุ่นแรก ๆ ฯลฯ

ธรรมกาย เมื่อผู้ใดเข้าถึงได้ชื่อว่าสร้างพระภายในไว้
เป็นทพ ส่วนพระพุทธรูปเป็นเพียงพระภายนอก

พระโบราณจารย์สร้างพระพุทธรูปไว้ทำไม ?

นับตั้งแต่วันกำเนิดจากครรภ์มารดาออกมาดูโลกกว้าง
ปรากฏว่าใจมนุษย์ไม่เคยหยุดคิดนรณแม้วินาทีเดียว ถ้าจะให้
หยุดต้องหาอุบายมาทรมาน พระโบราณจารย์จึงออกอุบายให้
สร้างพระพุทธรูปให้น้อยไว้เป็นเครื่องผูกใจ ทำด้วยโลหะ
บ้าง ดินบ้าง ไม้บ้าง เกษรดอกไม้บ้าง ฯลฯ ตามแต่จะ
เห็นว่า เป็นเครื่องจูงใจให้เกิดศรัทธาได้ดี

ขณะที่โลก บด ผสมวัตถุธาตุจะสร้างพระพุทธรูป
ตลอดจนขณะปั้นหรือพิมพ์ จะต้องอยู่ในอาการสำรวม ห้าม
พูดคุยเล่นตลกคะนอง สมาทานศีลอย่างเคร่งครัด กรณียพิมพ์
พระพุทธรูปจำนวนมากเข้า ก็จำลักษณะได้ติดตาติดใจ จะยัง
เดินนั่งนอนใจก็จดจ่อหยุดอยู่กับองค์พระ กรณียหยุดถูกส่วน
เข้า ท่ามกลางความหยุดความนิ่งนั้น จะมีสิ่งหนึ่งผุดขึ้น

ให้เห็น เป็นองค์พระใสสะอาดสวยงามนัก เห็นได้ทั้งลมตา
หลับตา ตั้งนาคธรรมกาย

เมื่อเข้าถึงธรรมกายแล้ว ก็นำพระพุทธรูปเหล่านั้นไป
บรรจุไว้ในถ้ำบ้าง พระเจดีย์บ้าง ฯลฯ เพื่อให้ชนรุ่นหลัง
รู้จักลักษณะรูปพรรณสัณฐานธรรมกาย จะได้นำไปกราบไหว้
บูชาก่อให้เกิดศรัทธา และปฏิบัติเจริญรอยตาม (แต่น่าเสียดาย
ที่ประชาชนชาวไทยในยุคต่อมา ไม่ทราบความเป็นมาของ
พระพุทธรูปเหล่านั้น แทนที่จะนำมาเพื่อการปฏิบัติธรรม กลับ
นำมาใช้เป็นเครื่องกลางของขลัง พาให้ลุ่มหลงขี้ดิดในวัตถุ
นับว่าเป็นยุคมืดของพุทธศาสนิกชน)

เพื่อไม่ให้เกิดความหลงผิด ผู้ที่มีพระพุทธรูปอยู่ใน
ครอบครองจะไว้ที่บ้านก็ดี ห้อยคออยู่ก็ดี พึงระลึกเสมอ
กันว่า

๑. เราเป็นชาวพุทธ มีที่พึ่งที่แท้จริงอยู่อย่างเดียวกับ
พระรัตนตรัย ซึ่งก็มีอยู่แล้วในตน วัตถุหรือสิ่งอื่นนอกนัย
ไม่ใช่ที่พึ่ง

๒. พระพุทธรูปเป็นเพียงวัตถุ คู่ครองเราไม่ได้ แต่
คุณธรรมคือความดีที่เรากระทำแล้ว มีแล้วในตัวต่างหากที่จะ

กุมครองตัวเราให้ปลอดภัย

๓. พระพุทธรูปเป็นรูปเปรียบของธรรมกาย มีไว้เป็นเครื่องหมายให้ใจจดเหี่ยว เป็นผลให้ใจหยุดและเข้าถึงธรรมกายได้ง่ายขึ้น มิได้มีไว้เพื่อความขลัง

๔. พระพุทธรูปเป็นรูปเปรียบของธรรมกายอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องปลุกเสก การใช้พระพุทธรูปเป็นนิมิตในการฝึกสมาธิ เป็นการปลุกเสกตนเองให้ตื่นจากความหลงงมงาย

๕. ผู้ที่ยังนิยมทำความชั่ว ไม่ทำทาน ไม่ถือศีล ไม่เจริญภาวนา ถึงจะมีพระพุทธรูปห้อยคออยู่ก็ยังห่างพระ เขาไม่สามารถเข้าถึงพระ (ภายใน) ได้ และต้องประสบความทุกข์อีกตลอดกาลนาน ไม่ได้รับประโยชน์ใด ๆ จากพระพุทธรูปนั้นเลย

๖. ในการฝึกหัดทำสมาธิ ให้ยึดพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่งที่ถูกพุทธลักษณะเท่านั้นเป็นนิมิต อย่าเปลี่ยนกลับไปกลับมา ยิ่งกว่านั้นการสะสมพระพุทธรูปแปลก ๆ แพง ๆ นอกจากเป็นการสิ้นเปลืองแล้ว ยังทำให้จำนิมิตได้ยากด้วย

ทำใจให้หยุดได้ จึงเข้าถึงธรรมกาย

เพื่อดูพระธรรมกาย ที่ท่านได้รับไว้แล้ว
 ไม่ได้นำขึ้นเพื่อความขลัง ไม่ได้นำไปปลุกเสก
 ลงเลขยันต์ตามวิธีไสยศาสตร์แต่อย่างใด จึงห้าม
 นำไปบนบานศาลกล่าว เพื่อขอความช่วยเหลือ
 ตลอดจนหันนำไปทดลอง ยิง หรือฟันกัน ฯลฯ

สร้างพระในตัว

เหรียญพระธรรมกายนี้ คณะกรรมการสงฆ์ศูนย์พุทธจักร
ปฏิบัติธรรม ต. คลองสาม อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี
ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ให้สร้างขึ้น เพื่อมอบเป็นของขวัญแก่
ท่านที่บำเพ็ญทานกุศล และมาปฏิบัติธรรม ณ ศูนย์พุทธ-
จักร ฯ นี้ โดยมีวัตถุประสงค์ให้ท่านเหล่านั้นได้ใช้เป็นนิมิต
ในการสร้างพระในตัว

เหรียญพระธรรมกาย เป็นเหรียญโลหะรูปกลม ขนาด
กระทัดรัด นํ้าติดตัวไปได้สะดวก ด้านหน้าเป็นรูปพระปาง
สมาธิ ลักษณะเด่นขององค์พระในเหรียญพระธรรมกายคือ

- เกตุเป็นรูปดอกบัวตูม พระพักตร์กลม เอิบ
- ประทับนั่งขัดสมาธิราบ พระบาทขวาซ้อนเหนือ
พระบาทซ้าย พระหัตถ์ขวาซ้อนเหนือพระหัตถ์ซ้าย
โดยให้พระคชสี (นิ้วชี้) ขวาจรดพระอังคฺฐ (นิ้ว
หัวแม่มือ) ซ้าย

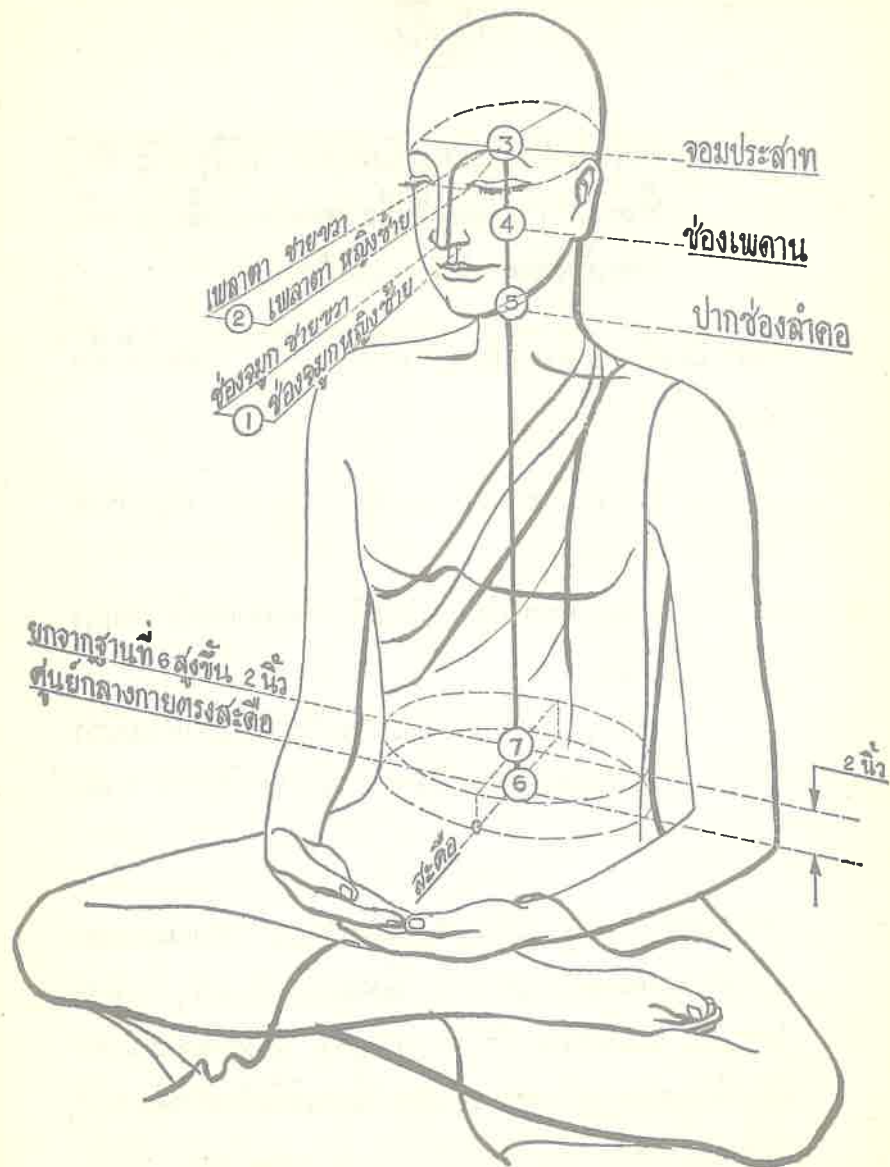

- องค์พระประทับนั่งอยู่ในเหตุว่าง ไม่มีฐานรองรับ
- พนรอบ ๆ องค์พระไม่มีลวดลายใด ๆ ทั้งสิ้น เน้นให้องค์พระลอยเด่น งามจับใจ

ด้านหลังเหรียญพระธรรมกายเป็นรูปปฐมมรรค แสดงให้เห็นดวงชาตุนั้น ๖ คือ

- ชาตุดิน ชาตุน้ำ ชาตุดม ชาตุนไฟ อากาศชาตุนิยามชาตุนิยาม
- ตรงกลางดวงปฐมมรรคมีอักษรขอมเขียนว่า สัมมาอรหัง
- รอบ ๆ ดวงปฐมมรรคมีอักษรไทยเขียนไว้ข้างบนว่า ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม ข้างล่างเขียนว่า พระธรรมกาย

รูปพรรณสัณฐานขององค์พระในเหรียญพระธรรมกายมีลักษณะใกล้เคียงกับธรรมกายในตัวเอง ทั้งงดงาม เด่น สง่า อุ่มเอิบในธรรม น่าเลื่อมใส น่ากราบไหว้บูชา เห็นเพียงครั้งเดียวก็จำได้ติดตาติดใจ เหมาะสำหรับไว้เป็นนิมิตในการฝึกสมาธิให้ถึงพระในตัว

หนักจากฐานที่ 6 สูงขึ้น 2 นิ้ว
ศูนย์กลางกายตรงสะดือ

วิธีสร้างพระในตัว

- ตำรวมใจ ระลึกถึงบุญกุศลที่เคยทำมาดีแล้วตลอดชีวิต เพื่อยังจิตให้ผ่องใส
- นั่งขัดสมาธิ เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย ให้นิ้วขวาวจรदनนิ้วแม่มือซ้าย ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น
- ดูเหรียญพระธรรมกาย พิจารณาองค์พระให้จำได้แม่นยำ
- นึกน้อมอาราธนาเหรียญพระธรรมกายนั้น (หรือเฉพาะองค์พระก็ได้) เข้าไปทางช่องจมูก หึงน้อมเข้าไปทางช่องจมูกซ้าย ชายทางช่องจมูกขวา เลื่อนเหรียญตามลมหายใจเข้าไปตั้งไว้ตรงศูนย์กลางกาย ซึ่งอยู่กลางลำตัว ระดับเหนือสะดือขึ้นมาประมาณ ๒ นิ้ว โดยให้องค์พระหันพักตร์ไปทางเดียวกับเรา
- สอดใจเข้าทางช่องจมูก (หึงซ้าย-ชายขวา) ไปตั้งไว้ตรงศูนย์กลางองค์พระ กลางศูนย์กลางเป็นจุด

เชื่อมระหว่างใจมนุษย์กับพระนิพพาน

- หลับตาพอปิดสนิท ไม่ถึงกับบีบกลัมนเอดา ท่อง
ในใจเป็นภาษาบาลีว่า สัมมา อะระหัง ๆ ๆ ๆ...
พร้อมกับประคองใจหยุดนิ่งอยู่กลางองค์พระนั้น
- เมื่อใจหยุด ใจหยุดอยู่กลางองค์ พระถูกส่วนเข้า
ก็เห็นรูปพระแจ่มสว่างอยู่ตามกลางกาย (เห็นทั้งที่
หลับตา) พระที่เห็นนั้นเป็นเพียงนิมิต ที่กำหนดขึ้น
ไม่ใช่ธรรมกาย
- ประคองใจหยุดเข้าไปกลางรูปพระที่เห็นนั้น ครั้น
ถูกส่วนเต็มที่ รูปพระเดิมก็หายไป เกิดองค์พระ
ใหม่ขึ้นในตัวแจ่มใสสว่างกว่า แปลงสีได้กลายเป็น
องค์พระแก้วใส ขนาด เท่าตัวเรา หรือ โตกว่า
ใจเราก็นิ่งอยู่กลางองค์พระนั้น
- พระแก้วใสในตัวองค์ใหม่นี้คือ ธรรมกาย ต้องหมั่น
รักษาไว้ให้ชำนาญ
- ประคองใจให้หยุด ใจหยุดเข้าไปกลางองค์ธรรมกาย
เพื่อศึกษาวิชชาทาง ๓ ประการ โดยเสด็จพระผู้มี
พระภาคไปตามลำดับ

เหรียญพระธรรมกาย เมื่อนำมาใช้ในการปฏิบัติธรรมย่อม
 น้อมนำให้เกิดพระภายในได้อย่างอัศจรรย์ ด้วยประการฉะนี้

ฝึกนานเท่าไร จึงถึงธรรมกาย ?

ของจริงต้องอยู่กับคนจริง ถ้าฝึกไม่จริง ฝึก ๆ หยุด ๆ
 โล ๆ เล ๆ ยอมแพ้มารตั้งแต่ต้น ทำไปเรื่อยก็ไม่เห็นผล
 ถ้าตั้งใจสู้จริง ๆ ไม่ขี้เลื่อย บางคนขี้โม่งเดี๋ยวบ้าง คั่นเดี๋ยว
 บ้าง ไม่เกินเจ็ดวันบ้างใจก็หยุดได้ ทว่าจริงคือ จริงแค่ชีวิต
 เหมือนพระสิทธัตถะราชกุมาร ตั้งใจจริงลงไปว่า “ถ้าหน้ง
 เอ็น กระดูก เนื้อและเลือดในร่างกายแห่งก็แห่งไป ตายก็-
 ตายไป ถ้าใจไม่หยุด ไม่ถึงธรรมกายจะไม่ยอมลุกจากที่”
 เพราะสู้จริงอย่างนั้นครั้งคนเท่านั้น ใจพระสิทธัตถะหยุดนิ่ง
 สว่างถึงธรรมกาย เราเป็นศิษย์ทำตามครูอย่างนั้นจึงใช้ได้

การสร้างพระพุทธรูป เป็นการสร้าง
 พระภายนอก การเข้าถึง
 ธรรมกายได้เป็นการสร้างพระภายใน

ปาฏิหาริย์

ธรรมกาย

หยุดบ้างหยุด ๆ ๆ ลงไปตรงศูนย์กลางของธรรมกาย
เมื่อถูกส่วนได้ องค์พระจะเปล่งรัศมีสว่างไสว ใสสะอาด
สว่างกว่าดวงอาทิตย์ในยามเที่ยง นับล้าน ๆ ดวงมารวมกัน
แต่เยือกเย็นนุ่มนวลยิ่งกว่าแสงจันทร์ องค์พระก็ขยายใหญ่
ตามส่วนขึ้นไป ไม่มีที่สิ้นสุด ใหญ่กระทั่งสามารถวางโลก
ทั้งโลกจักรวาลไว้กลางพระหัตถ์ ได้เหมือนวางผลมะขาม
บ้อมไว้กลางพระหัตถ์ฉะนั้น . . .

เพราะธรรมกายสามารถรู้เห็นได้ไม่มีขอบเขตจำกัด และ
มีปาฏิหาริย์นำอัสภรย์ถึงปานนี้ พระบรมศาสดาจึงทรงกล่าว
ปฎิญาณว่า พระองค์ทรงรู้ทั่วทุกสรรพสิ่ง รู้ตลอดทั้งเรื่องของ
มนุษย์ เทวดา รูปพรหม อรูปพรหม พระนิพพาน ตลอด
ทั้งเรื่องของมาร สัตว์นรก สัตว์เดียรัจฉาน เปเรต อสุรกาย

ๆ ล ๓ ไม่มีสิ่งใด ๆ ในและนอกวัฏฏสงสารเลยที่พระองค์จะ
ไม่ทรงรู้

ฝึกปาฏิหาริย์

หยุดชั่วหยุด, ๆ ๆ ๆ เข้าไปกลางองค์พระแก้วในตัวไม่
ยอมถอยหลังกลับ องค์พระก็ใสสะอาด สว่างไสว ขยายใหญ่
ขึ้นตามลำดับ ครั้นสว่างกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงแล้ว ก็
อาราธนาธรรมกาย ปาฏิหาริย์ไปนรก - สวรรค์ได้ตามความ
ปรารถนา ไปถึงนรกก็เข้าไปจับมือถือแขน พุดคุยถามไถ่กับ
สัตว์นรก หรือจะไปในเปรต ๑๒ สกุล ไปจับมือถือแขน
พุดถามไถ่กับเปรต หรือจะไปในอสุรกาย จับมือถือแขน
ถามไถ่กับอสุรกาย หรือจะไปในสัตว์เดียรัจฉาน ก็จับมือถือ
แขนพุดถามไถ่กับสัตว์ได้แบบเดียวกัน เพราะกายละเอียด
ของสัตว์เดียรัจฉานล้วนเป็นกายมนุษย์ละเอียดทั้งสิ้น

เมื่อไปตลอดอบายภูมิทั้ง ๔ แล้ว ก็อาราธนาธรรมกาย
ไปสวรรค์ ไปรูปพรหม ไปอรุณพรหม ไปจับมือถือแขน
พุดถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกับพระอินทร์ พระพรหมได้ตั้งใจ

ปรารธนา หรือจะตรวจดูบิดามารดาบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว
ว่าไปเกิดอยู่ที่ไหนก็ไปเยี่ยมเยียนได้สิน ผู้ตั้งธรรมกายแล้ว
ย่อมหมดสงสัยในเรื่องบุญ - บาป สวรรค์ - นรก ด้วยอาการ
ฉะน

วิธีบูชาธรรมกายเพื่อความก้าวหน้าในชีวิต

ทุกอิริยาบถ จะยืน เดิน นั่งนอน ก็ตาม หมั่นนึกถึง
เหรียญพระธรรมกาย จนกว่าใจจะหยุดเห็นพระแก้วใสในตัว
ดังกล่าแล้ว กรันเห็นองค์พระชัดใสก็ทำให้ใจหยุด ช้า หยุด
อยู่กลางองค์พระนั้น ไม่ถอยหลังกลับ เมื่อทำได้ดังนี้ บุญเก่าที่
เคยทำไว้มากน้อยเท่าใด ตั้งแต่ร้อยชาติ พันชาติ หมื่นชาติ
แสนชาติ ฯลฯ ก็ตาม จะไหลมาบรรจบกับบุญใหม่ในชาติ
นี้ กลายเป็นบุญปัจจุบันอันศักดิ์สิทธิ์ สามารถส่งผลได้ทันที
ถ้าต้องการสิ่งใดในทางที่ถูกต้อง ให้ตั้งใจอธิษฐานสิ่งนั้น
ย่อมสำเร็จผลทันตาเห็นทุกประการ ดังตัวอย่างการอธิษฐาน
ต่อไปนี้

สำหรับท่านที่เป็นนักธุรกิจการค้า ถ้าปรารธนาถ้อยธิษ-
ฐานให้กิจการค้าของตน เจริญก้าวหน้ากว้างขวางเต็มประเทศ

กระทั่งสิ้นออกนอกประเทศ ให้ส่งขายขายคล่องกำไรงาม ฯลฯ
 ธรรมเนียมชื้ออยู่อย่างนี้ทุกวัน แล้วตั้งใจปฏิบัติธุรกิจต่อไปด้วย
 ความไม่ประมาท ไม่ซำยยอมสำเร็จได้ตามคำอธิษฐานนั้นทุก
 ประการ

สำหรับท่านที่เป็นข้าราชการ ถ้าปรารถนาก็อธิษฐานให้
 หน้าที่ราชการของข้าพเจ้าราบรื่น เรียบร้อย ไม่เป็นที่สะดุดตา
 สะดุดใจของผู้หลักผู้ใหญ่แต่ประการใด ให้ปฏิบัติราชการได้ดี
 จนสูงสุดในสายงานนั้น ๆ โดยไม่มีอุปสรรคใด ๆ เลย ฯลฯ

อธิษฐานชา ๆ เช่นนี้ทุกวัน แล้วตั้งใจปฏิบัติราชการอย่าให้
บกพร่องหน้าที่ ย่อมได้รับความก้าวหน้าอย่างอัศจรรย์ทันตา
เห็นตามคำอธิษฐานทุกประการ

สำหรับท่านที่เป็นชาวไร่ ชาวนา ชาวสวน ถ้าปรารถนา
ให้อธิษฐานให้พืชพันธุ์ธัญญาหาร ผลหมากรากไม้ของข้าพเจ้า
งอกงามดี ไม่มีศัตรู, มีโรค, มีแมลงมารบกวน ทำได้ง่าย
สะดวก พืชผักผลไม้มีรสโอชา ได้ผลเกินควรเกินค่า ๆ ล ๆ
อธิษฐานชา ๆ อย่างนี้ ก่อนออกไร่ ออกสวน ออกนา
แล้วตั้งใจไม่เกียจคร้านทำงานไป ย่อมได้ผลเกินควรเกินค่า
อย่างน่าอัศจรรย์

สำหรับท่านที่เป็นแพทย์ เป็นพยาบาล ก็อธิษฐานด้วย
ความเมตตาให้คนไข้ของตนหายป่วย หายไข้ สิ้นทุกข์ สิ้นโศก
สิ้นโรค สิ้นภัย เร็ววัน เร็วคืน เหมือนกนิยาทิพย์ ๆ ล ๆ แล้ว
ตั้งใจรักษาคคนไข้ เหมือนมารดารักษาบุตรอันเกิดในอกตน
ย่อมมีชื่อเสียงร่ำรวยได้อย่างอัศจรรย์

ครั้นถึงคราวต้องเดินทาง จะไปทางบก ทางน้ำ ทาง
อากาศก็ตาม ให้อธิษฐานก่อนเดินทาง ขอให้ข้าพเจ้าเดินทาง
โดยสวัสดิ์มีชัย ทั้งไปและกลับ มีผู้คนคอยต้อนรับเป็นมอเป็น

ทำให้ได้อย่างสะดวก ฯลฯ ครั้นถึงเวลาเดินทางก็อาราธนา
 ธรรมกายให้ขยายใหญ่ ข่อนยานพาหนะที่อาศัยและข่อน
 กายเราไว้ในกลางองค์พระแก้วนั้น ทำดังนี้แม้รถว่า เรือจม
 เครื่องบินตก ก็หาเป็นอันตรายไม่ เพราะอาศัยบุญเก่าบุญใหม่
 คอยคุ้มครอง

เมื่อทราบว่ธรรมกายมีความศักดิ์สิทธิ์ มีปาฏิหาริย์มาก
 มาถึงปานนี้ ให้เร่งชวนชวนตั้งใจทำให้หยุดไม่ว่างเว้น
 ขึ้นก็อย่าขึ้นเปล่า เดินก็อย่าเดินเปล่า นั่งก็อย่านั่งเปล่า นอน-
 ก็อย่านอนเปล่า ให้ผูกใจไว้กับเหรียญพระธรรมกายตลอดไป
 จะเป็นบุญศิริของตนเองอย่างสำคัญที่สุดในชาตินี้ ให้จดจำไว้
 จงด

ทศกธโร ภิกขุ

ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

ต. คลองสาม อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี

๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๘

ข้อเตือนใจ

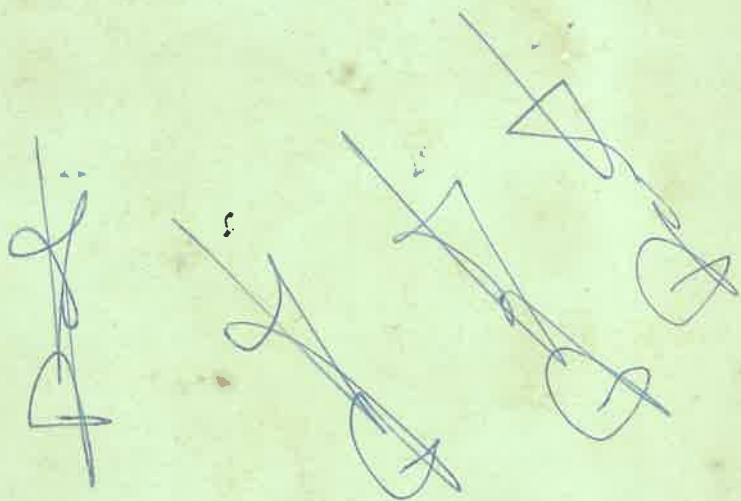
ทุกท่านที่ได้รับเหรียญพระธรรมกายไปแล้วโปรดระลึกดังนี้ว่า

๑. บัดนี้เรามีตัวแทนพระพุทธเจ้า คือเหรียญพระธรรมกายอยู่กับตัวแล้ว เราจักไม่แสดงกิริยาใด ๆ ที่ไม่งาม ไม่สมควร ขัดต่อคำสอนของพระองค์

๒. เหรียญพระธรรมกายนี้ เป็นของที่ครูอาจารย์ให้ไว้สำหรับเราโดยเฉพาะ ต้องเก็บรักษาไว้ให้ดี และติดตัวไว้ตลอดไป จะได้ไม่ประมาทลืมคำสั่งสอน จำองค์พระได้เร็ว และใจหยุดได้ง่ายขึ้น

๓. พระธรรมกายบนเหรียญนี้ เป็นรูปเหมือนของพระพุทธเจ้าอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องนำไปปลุกเสกหรือเข้าพิธีใด ๆ อีก หน้าตาของเราคือปลุกเสกตนเองให้เป็นพระ และหาม้นำเหรียญนี้ไปทดลอง ยิง ฟัน ฯลฯ เป็นอันขาด เพราะเป็นการแสดงอาการไม่เคารพต่อพระศาสดาเป็นอย่างยิ่ง

๔. ตั้งใจนึกถึงพระธรรมกายเรื่อยไปอย่าให้ออกเลย วันหนึ่งเมื่อถึงเวลา เราจะสามารถทำใจให้หยุดได้เอง

พระพุทธรูปเก่าหรือใหม่นั้นไม่สำคัญ
ที่สำคัญคือเราต้องเข้าไปถึงพระ